

MÉREGTELENÍTŐ

2024.11.szám

KEDVES OLVASÓ!

Hetek óta vagy talán már hónapok óta keresem, milyen magatartással lehet a mai vészterhes időben napról napra derűsnek, bizakodónak lenni. Sőt, biztosnak lenni mindabban, amit egész életemben hittem. Abban, hogy az életünk értelmes, szép, és hogy jó embernek lenni.

Most mégis minden este újra kérni kell az erőt ehhez a hithez. Elém került egy írás, ami felmelegítette kihűlő bizakodásomat. És megdöbbenve ébredtem rá, hogy ezt már egyszer olvastam, akkor is fellelkesített. Milyen jó, hogy újra meg újra visszatalálhatunk a „nyugvó pontunkra”.

Böjte Csaba: Gondolatok a Rosszról

Az ember lépten-nyomon találkozik olyan dolgokkal, amik rosszak, amik fájdalommal töltik el. Családjainkban, az iskolában, a munkahelyeken, és sajnos nemzetünk, népünk nagycsaládjában, vagy a nagypolitikában is.

"Az ördög, mint ordító oroszlán jár körül, és keresi, hogy kit nyelhetne el"

A rosszal, a bennünket zavaró dolgokkal szemben három választási lehetőségünk van.

1. Megfutamodhatunk a problémák elől. A gonosz szeretne megijeszteni, félelemmel eltölteni, hogy vagy pánikba esve, sikoltozva elmeneküljünk, vagy csendes, nyugodt vonulással kikerüljük, tovább álljunk a nehézségek, a gondok elől. De akkor mi leszünk szegényebbek, és nem szabad testvéreinket, világunkat a gonosz prédájának hagyni, nem erősebb ő nálunk.

2. Rezignáltan magunkba roskadhatunk, keserűséggel megállapíthatjuk, hogy mindig is ilyen volt a világ, hogy nem lehet, nem érdemes küzdeni, mert kicsik, gyengék vagyunk, és jobb a magunk kis elefántcsont tornyaiban saját kis pecsenyéinket sütögetni, mint konfrontálódni a rosszal. Mikor leégett a szovétai házunk építés közben, nem tudtam magamnak sem megmagyarázni, miért kellett, hogy így történjen. Egy dolgot tudtam: a gonosz azt szeretné, hogy dobjam be a törülközőt, hogy adjam fel a harcot. Nem, ezt az örömet én nem szerzem meg neki!

3. Vagy pedig nekilátunk, eltakarítjuk a szemetet, és otthonossá tesszük a világunkat. *Innen is három irányba* indulhatunk el, de figyelnünk kell, mert csapdák sorakoznak.

- Nyílt rohammal neki mehetünk a rossznak, a bennünket zavaró, nekünk fájdalmat okozó dolgoknak, személyeknek, pusztuljon a férges. Úgy gondolom, hogy ez is nagyon tetszene a gonosz léleknek, akinek nincs keze, aki azt szeretné, hogy mi adjuk neki a kezünket, szánkat, lábunkat, hogy általunk ártson, pusztítson, törjön, zúzzon. De az embertársam nekem testvérem, én nem elpusztítani akarom őt, hanem felszabadítani a szeretetre, hogy ő is megtapasztalja, hogy milyen gyönyörűséges Isten szabad

gyermekének szeretetben élni és alkotni. Nekünk nem szétvernünk kell a családjainkat, az osztályközösséget, nemzetünket, népünket, hanem a szeretet, az élet otthonává tenni azt.

- Passzív ellenállás: Nem tolom az ellenségem szekérét, nem főzök a férjemnek, nem tanulok az iskolában, nem fizetek adót, elszabotálom mindazt, amit tőlem kérnek. Úgy gondolom, a pusztítás urának ez is nagyon tetszene. Végül is, ha a családot, közösséged, nemzeted anarchiába süllyed, anyagilag összeomlik - akkor is győzött a gonosz.

- **A szeretet forradalma:** Jézus ezen az úton járt. Kitárt karral, védtelenül eljött közénk karácsony éjjelén, hogy átölelje nem csak a családját, hanem a borgőzös pásztorokat, meg a napkeleti bölcseket is. És biztos, hogy átölelte volna Heródest is, de ő gyilkolni küldte a katonáit.

Ha elhatalmasodik a gonosz ott ahol élünk, akkor egy lehetőségünk van: szívünk minden melegével, erejével, a lehető legjobb szándékkal szeressünk, s tegyünk jót mindenkivel. Mert a sötétség, a rossz nem valami, hanem a fény, a szeretet hiánya. Ha fényt gyújtunk, még ha parányi kis lángocska is, az már oszlatja a sötétet. A másik szabad akaratát jószágom nem tudja felülmúlni, de a fényben neki is könnyebb lesz talán megtalálni a helyes döntést, az utat, mely őt is az életre vezeti. Hiszem, hogy Isten az embert jónak teremtette.

Esterházy Péter: Az ember szabadnak született

/írás a szeretetről, gyűlöletről, szabadságról/

„Ki volna az, ki volna az az ütődött, aki szavakban a gyűlölet mellé állna? Szavakban mindannyian a szeretetet hirdetjük. Ki volna az, ki volna az az ütődött, aki a háború mellé állna? Aki a gyilkolás mellé állna? A halál mellé? Szavakban mindannyian a békét hirdetjük. Még sincs béke, mégsem a szeretet regnál.

Könnyű azt szeretni, aki szeretetre méltó. Könnyű avval egyetértésre jutni, akinek érdekei megegyeznek a miénkkel. De a világ nagy, és mindenféle emberek vannak benne. Magyarország ugyan nem nagy, de azért ember van benne bőven. Ilyen, olyan. Ki ezt akarja, ki amaszt. Ez a bonyolult, ez a más, hogy mindenki más. Szeresd felebarátod, mint tenmagad! – Így szól az írás. De ez itt így túl nagy volna, ez nem mozgalmi föladat, ezt fölfogni olykor egy egész élet kevés. Ki volnék én, hogy ilyesmit csak úgy ajánlgassak? ..

Ne gyűlölködj! Sokkal kevesebb a szeretet parancsánál, megfoghatóbb, gyakorlatiasabb. Maradj nyugton, **ne höröggj**, próbáld megérteni a másik szempontjait, tehát hogy vannak szempontjai, meglátni a korlátait és meglátni

a magad korlátait. Próbáld megőrizni az ép eszedet, miközben tudnod kell, hogy csak ésszel nem megoldható a világ, de ész nélkül bizonyosan elveszik. Dönteni kell, hogy a gyűlölet fennhatósága alá akarunk-e tartozni, vagy sem. A viszont-gyűlölet is gyűlölet. Az úgynevezett jogos gyűlölet is gyűlölet. /A harag nem gyűlölet, viszont rossz tanácsadó./

A gyűlölethez sok út vezet, a legrövidebb talán a megalázottságon át. Akit megaláztak, az tehetetlenségében sokszor csak a gyűlöletben talál menekvést, csak a gyűlöletben talál nagy megbántottságára írt, ott talál megnyugvást. Egy ideig. Gyűlölet gyűlöletet szül, megaláztatás megaláztatást, sosincs vége. Megaláztatásban, megalázottságban nagy tartalékai vannak ennek az országnak.

Csak a szabad embernek van esélye a szeretetre. A „Légy szabad!” felhívásnak ebben áll a nagysága, ebben az esélyben. Szabadnak lenni nem annyi: szabadságon lenni, nem könnyű feltétlenség. Szabadnak lenni nehéz. Nehéz és jó.

Az ember szabadnak születik.” (Magyar Hírlap, 1993. december. 24.)

Márai Sándor: A felelősség a miénk

Márai úton volt Amerikából Európába, amikor az 1956-os szabadságharc elbukott. Rómában bement a Szent Péter bazilikába. Erről szól ez az írása.

„Minthogy az emberek e napokban nem tudnak válaszolni, az Istennel beszéltem. Ezt gondoltam: Mindenható Isten, irgalmazz nekik és könyörülj rajtuk. A nagy templomban csend volt. A római Szent Péter-templomban mondtam ezt, Michelangelo Piétája előtt. A korareggeli órákban úgyszólván senki nem volt a templomban. A felsővilágítás fénye a szobor női arcát világította meg. Ez az arc komoly, indulatmentes. Van egy foka a fájdalomnak, amikor az emberi öntudat kikapcsol. Michelangelo ezt a pillanatot mintázta meg az arcban. Az Anya, aki halott Fiát térdén tartja, nem sír, nem sopánkodik. Komolyan néz, figyelmesen.

Minthogy könyörgésemre senki nem felelt, nem tehettem mást, mint én is figyelmesen nézelődtem és vártam. Akkor reggel, a római Szent Péter-templomban. Michelangelo Piétája előtt úgy hittem, megértettem valamit. Az Isten mindig felel, de mi, emberek ezt nem értjük rögtön. Nem véletlen, hogy ebben a templomban állottam és a Piéta előtt.

Ez a komoly, szenvedélymentes arc, amelyet Michelangelo így mintázott meg, válasz volt.

Ezt mondotta az arc: Nincs más megoldás, csak az irgalom. A néma kő-arc indulatmentesen, csaknem közömbösen mondotta ezt.

Megértettem, hogy nem segíthet rajtunk többé más, csak a szeretet. De nem a sopánkodó, lelkendező szeretet, hanem a szakszerű, gyakorló, szívós irgalom. Most még hosszú időn át meg kell tanulnunk szakszerűen irgalmasnak lenni. Túl akarjuk élni. De mi nem tudunk fegyverrel küzdeni a Gonosz ellen.

Elmondtam a Miatyánkot. Először életemben mondtam el úgy, szó szerint, betű szerint, mint aki az utolsó szó jogán beszél. Mikor ezt a mondatot ismételtam: „...és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”: megértettem, hogy az Isten felelt.

Ezért tovább imádkoztam. Ezt mondtam: Hiszek Egy-Istenben, a világ Teremtőjében. De nem hiszek többé abban, hogy mindazért, ami történik a világon, a felelősséget át lehet hárítani az isteni gondviselésre. Én vagyok a felelős, én, te, ő.

Körülnéztem, de nem láttam a nagy templomban senki elevent. E pillanatban, hetek óta először, megnyugodtam. Van valami, amit a katolikusok kegyelemnek neveznek. Úgy éreztem, talán először életemben, a kegyelem van velem, mert végre kimondottam, amit egész életemben gyáva voltam kimondani. De most, Rómában, a Szt. Péter templomban, szemben a Piéta-szoborral, végre minden következménnyel ki mertem mondani, hogy nincs jogom elhárítani az emberi gondviselés felelősségét az isteni Gondviselésre. Ember vagyok, még nincsen jogom a felelősséget a Teremtőre hárítani. Én vagyok a felelős.

Néhány nap előtt, éjszaka, sok kilométer magasságban az Atlanti-óceán felett, amikor Európa felé repültem, hogy közelebb legyek azokhoz, akikhez tartozom és akik szenvednek, még nem értettem ezt. Az óceán felett nincs idő, sem tér. A nagy gép a felhők felett repül. A csillagok egészen közel vannak. És a gép alatt a világ olyan, mint egyetlen hómező. A felhők a szikrázó holdfényben mindent letakarnak, és ilyen hómezőszerű takarót borítanak a Földre. Semmi mást nem látni, órákon át, csak a felhőket a magasból és a sötét eget, amelynek csillagai kézzelfoghatóan szikráznak.

A világ szerkezetét látni e pillanatban, éjjel, az óceán felett és a csillagok alatt. És a felhők alatt, láthatatlanul, forgott a Föld. És az a gyapjas-felhős kárpit letakart egy világot, amelynek egyik térségében a hazám van. Nem tudtam az órát és időt, mert az óceán felett, repülés közben tér és idő folyton változnak. Úgy képzeltem, Magyarországon már hajnalodik. Tájakat láttam, utcákat, ébredt az álmatlan éjszaka után a hazám. Készült arra, hogy a tankok között, szétlőtt házakban, a kihült szobákban, maradék morzsákon élösködve, túléljen még egy napot. A felhő alatt, amelyen a gép most átrepült, nagyon sok ország volt, több földrész, sok nép. Akkor, abban a pillanatban

úgy éreztem, mindezért, ami most történik, nemcsak az embereket lehet felelősségre vonni, hanem az isteni gondviselést is.

Aztán partot ért a gép Európában, és sok emberrel beszéltem. Menekültekkel, írókkal, papokkal, diplomátákkal. Mindenki mást vádolt, másban kereste a felelősséget. Én is. Az Egyesült Nemzetekben, mert nem cselekszik ez az intézmény azonnal és hatékonyan. A franciákban és az angolokban, mert háborút kezdtek Szuezbén. A fogoly népekben, mert nem lázadtak fel, nem siettek Magyarország segítségére. A diplomátákban, a katonákban, az írástudókban. Mindenki vádolt és mindenkinek volt valamilyes igaza. Csak Magyarország nem vádolt senkit.

Most, amikor a Piéta női arcát néztem a római templomban, megértettem, hogy ilyen Magyarország arca is. Figyelmes és közömbös, mert nagyon szenved. Hungária így hajol a magyar nemzet fölé. Már nem vádol. Csak figyel és vár. És mind, akik még élünk, magyarok, otthon és a világban, annyira élünk csak, amennyire Magyarország él. Megértettem, hogy a felelősség a miénk. Nem lehet többé elbújni kérdéseinkkel az isteni Gondviselés mögé. Napról napra, óráról órára cselekedni kell, személyesen. Adni, segíteni, erősíteni, tanítani, rejteni, vigyázni, éjjel és nappal. Túlélni.

És aztán azok, akik túlélnek, mondják el a Miatyánkot. Mondják ki, minden következménnyel, ezt a mondatot: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” Rajtunk már nem segít más, csak a győzelem. Hiszek abban, hogy túléljük és a végén győzelmesek leszünk. De csak akkor, ha megtanuljuk, hogy a felelősség a miénk és ezért megtanuljuk, hogyan kell egymáshoz irgalmasnak lenni. Nincs más győzelem. Ezt megértettem, és elmentem a templomból.

És most elmondtam.”

Elekes Ferenc: Sorsnak nevezi

Az ember jár-kél gyanútlanul,
meghall és meglát dolgokat,
megbotlik, s nem tanul.
Az ember olykor számot vet s
keresztet,
ha van benne Isten,
az ember visszanez, s lám,
ahányszor győzött, annyszor vesztett.

Értelmét kutatja szónak, tettnek,
társakat keres, s ha befogadják,
úgy él akkor is, mint a kivetettek.
Az ember hányódik,
tegnap ott, ma itt,
az ember gyáván sorsnak nevezi
gyarlóságait.

A béke korszaka jöhet?!

Donald Trump első elnöksége alatt a világ biztonságát fenyegető konfliktusok megoldása került előtérbe, konstruktív párbeszédnek folytak.

Az amerikai választók döntése nyomán ismét Trump vezetheti az Egyesült Államokat, így jó reményünk lehet arra, hogy a magyar-amerikai politikai kapcsolat újra csúcsra járhat, hiszen hasonlóan gondolkodunk a békéről, az illegális bevándorlásról és a családok védelméről is – írta Szalay Ferenc.

„A helyzet, amelyben Európa van nehéz, bonyolult és veszélyes. Harmadik éve dúl Oroszország Ukrajna ellen indított háborúja. Terrorcselekmények nyomán lángba borult Közel-Keleten az eskaláció veszélye fenyeget, Észak-Afrikában konfliktusok destabilizálják a régiót, az illegális migráció szűnni nem akaró kihívás Európa számára, amely ismét csúcsot megközelítő méretet öltött” – fogalmazott Orbán Viktor az Európai Politikai Közösség csúcstalálkozóján Budapesten.

A magyar kormányfő hozzátette, hogy a globális gazdaság ismét a blokkosodás veszélyével szembesül, amely megkérdőjelezi az európai modell alapjait, vagyis Európa békéjét, stabilitását és jólétét veszélyezteti... Európa jóléte a konnektivitásnak köszönhető, de a nyitott gazdaság kockázatot is jelent.

A jelenlegi helyzetben fontos, hogy Magyarország a saját érdekeire koncentráljon. A jövő év már vissza tudja hozni a békét Európának, és békében egészen más gazdasági lehetőségek nyílnak ki, mint egy háborús időszakban.

Ez itthon lehetővé teszi többek között a családi adókedvezmény megduplázását, a kis- és közép vállalkozások támogatását és a nyugdíjak védelmét. (K.A.)

Kálnay Adél: Kérdés

Lehet-e jónak lenni egy rossz világban,
sétálni télen kigombolt kabátban,
szalonnát szúrni fagyos ágra,
nem vadászni nyúlra fácánra,
koldus kezébe kenyeret nyomni,
csábítók között húnek maradni,
háza kapuját kitárni,
hadd jöjjön hozzád akárki,

kisgyerek könnyét letörölni,
senkivel soha nem pörölni,
dermedt verébért hajolni porka hóba,
más baját sosem hozni szóba,
békét, nyugalmat, szépséget akarni,
adni, adni, mindig csak adni,
tökéletesre lelteni egy madár dalában...
Lehet-e jónak lenni egy rossz világban?

Fekete István: Nagyanyám

Miért próbálnám megmagyarázni, hogy a nagyszülők jobban szeretik unokáikat, mint a „rendes” szülők - amikor nem tudom? Talán tűnő életük apró kis folytatásait jobban látják? Talán gyengébbek és bölcsebbek s az öreg szívekben érettebb. a szeretet, megbocsátóbb és nagyobb? Vagy pótolni akarnak valamit, amit elmulasztottak s az unokákban önmagukat és gyermekeiket szeretik? Megint csak nem tudom, de ez nem is fontos.

Többnyire így van és - kész.

Én mindenesetre „nagyanyám fia” voltam, és alig hiszem, hogy szüleim túlságosan megerőltették volna magukat közvetlen – és viharos – birtoklásomért. Nagyanyámmal külön laktunk, külön étkeztünk és külön reszkettünk, ha apám dübörgő léptei közeledtek különszobánk felé és egyetlen rövid koppantás után felszakadt az ajtó.

- Nincs itt az' a lóköető?

A lóköetőnek nevezett egyén ugyanakkor vagy az ágy alatt „tartózkodott”, vagy a szekrény mültszagú mélyén vacogtatta fogait.

- Nincs, kisfiam, miért?

- Kiszedte a kisbaglyokat a templompadláson.

Még abban a szorult percben is furcsa volt, hogy apámat „kisfiamnak”-nak szólítja valaki. Hát apám is volt olyan kicsi, mint én? Lehetetlen!

- Te is kiszedted, kisfiam... - Csend. A gondolatok szétszakadtak az idő elmúlt útjain és visszatértek.

- Megtiltottam neki - mondta apám csendesebben.

- Akkor majd visszarakja őket... Megjött az orvosságom? Az éjjel megint nagyon fulladtam...

A vihar elmúlt, legalább a vihar csattogó eleje, s én kissé megviselve bújtam elő a szekrényből, nem felejtve, hogy ott az egyik télikabáton csodálatos gombok vannak. Már tapintásra is...

Így éltünk nagyanyámmal. elmélyült védszövetségben és nagy szeretetben, amelyből - bevallom - igen kis részt képviseltem én.

Nagyanyám - egyébként - keresztanyám is volt. Ő tanított imádkozni, tőle kaptam az első rózsafüzért, melynek minden szeme valódi „rubint” volt, s amikor valaki felvilágosított, hogy az közönséges üveg, csak felnőtt korára való tekintettel nem rúgtam meg az illetőt.

Az is igaz azonban, hogy - bár barátságunk az "egeket verte" - az imádságok és egyéb vallási ténykedések terén nagyanyám kemény volt, mint a kő. Ilyen mulasztásokkor maga vezetett apám elé, aki rövid úton fölindította bennem a megbánást és. reám „rakta” a penitenciát is.

Természetesen az első gyónásra is közösen készültünk elő, itt-ott elakadva bizonyos furcsa nevű bűnöknel. melyekre nagyanyám azt mondta, hogy azokkal ne törődjem, mert azok a felnőttekre vonatkoznak.

- Aha - gondoltam - szóval ők is ...

Ez a gyónás azonban sokkal később következett. Jóval korábbi emlékeim is vannak, eszmélkedésemnek szinte első pillanatai, amikor még igazán nem tudtam, mi a bűn és - érdekes - nem tudtam, mi a - félelem. Derűs kis lényként bolyongtam nagyanyám mellett, ha sétára mentünk Gyalán felé, hol az út két partján virágzott az akác és a bodza, s úgy éreztem, hogy az édeskesernyés . illatok a szívemben vannak. A nyár méhdöngéses zsongása körülvelt bennünket, de ezen túl valami lágy muzsika úszott a levegőben, fent, valahol magasan, mégis nagyon közel. Eleresztettem nagyanyám kezét.

- Nagymama, hol muzsikálnak?

Megálltunk. Nagyanyám hallgatózott.

- Muzsikálnak?

- Igen, nagymama... és néztem felfelé, fel az akácok koronája fölé, a felhőtlen, délutáni égre.

- Talán a méheket hallod?

- Nem, nagymama, mint a ... mint a ... - és nem tudtam semmihez hasonlítani azt a muzsikát, ami édes, orgonáló, hárfás, lágy zengéssel úszott a fák fölött, az ég alatt, a fülemben és egész testemben, de tisztán és világosan.

Nagyanyám megdöbbenve nézett rám.

- Képzeldsz... és nem szabad hazudni, kisfiam.

- De nagymama! Én hallom, hallom! Ott! - és felmutattam bizonytalanul valahova, mert hiszen a csodálatos muzsika hol itt repült, hol ott, szétterült, aztán majdnem elenyészett, hogy újra felzendüljön más helyen, de mindig fent, mindig fent, mint a keringő szél, amelytől nem mozdul meg egyetlen falevél sem.

Nagyanyám szemében félelem volt akkor már. Kezemet szorosan fogta és száraz, öreg keze elhidegedett.

- Menjünk haza - mondta - csak nem leszel beteg ...

Ballagtunk hazafelé, s ahogy közeledett a falu, úgy múlt mögöttünk a muzsikaszó. Azóta se hallottam.

Amikor nagymama haldoklott, nem voltam otthon, de apám elmondta. hogy lassú elmúlásában többször magához tért, s ilyenkor megkérdezte: - Hol muzsikálnak?

Apám alig tudott válaszolni.

- Nem muzsikálnak, édesanyám. Istenem, hol muzsikálnának?

- De én hallom - suttogta - csodálatosan, tisztán hallom - és mosolyogva nézett túl az öreg gerendákon. Aztán úgy is aludt el.

Én azóta tudom, hogy nem káprázat és nem képzelet játszott velünk; eszmélő és elröppenő lelkünk sorvadó földi antennája fogta fel **egy másik világ magasságainak muzsikáját**, mert a gyermekek és a haldoklók nem hazudnak.

Vajon hallom-e még egyszer? És mikor?!

Emlékezés...

Anyukám nagyon megszenvedte a halál lassú közeledését. 92 éves korában térhetett haza. Ágyban fekvő beteg volt éveken át, teljes ápolásra szorult, tudatállapota is változó volt. Itthon ápoltuk, még infúziót is itthon adtam neki. Az utolsó napjaiban teljesen tiszta volt a tudata. Sokat szenvedett, de békével tűrte. Dédelgettük, csucsujgattuk, mint egy kisbabát. Az is volt már. A halála előtti órákban – már beszélni is nehezen tudott - egyszer csak megszólalt, lassan, de tagoltan mondta: „nagyon boldog vagyok”. Talán Ő is hallotta már akkor ezt a boldogító, hívogató, nagyon szép égi zenét? Ez a mondat nekünk megkönnyítette az elválás, elengedés fájdalmát. (PM)

Aranyosi Ervin: Érints meg!

Érints meg, - erre kérlek, - ha *kisbabád* vagyok!
Ölelj gyakran magadhoz, nélküled „megfagyok”!
Ne csak pelenkázz, mosdass, ha éhezem, etess!
Puszild meg arcom százszor, mert így természetes!
Ringass el két karoddal, nyugtasd meg lelkemet,
öledbe bújva érzem, hogy jó szülőm szeret!
Érintésed ha érzem, az biztonságot ad,
Érints meg, ez az érzés mindig velem marad!

Érints meg, – erre kérlek, – ha *gyermeked* vagyok,
s nem értem a világot, s félelmeim nagyok.
Ne tarts magadtól távol, ha veled dacolok,
helyemet nem találom, sok még az új dolog!
Keresd az utat hozzám, próbálj megérteni!
könnyű álmokat hozz rám, s akarj érinteni!
Jó éjt pusztid oly édes, olyan megnyugtató,
mesélő érintésed álomba ringató!

Kamasz fiaddá váltam? Érints meg akkor is!
Lelkem nem érzéketlen, csak más világba visz!
Ne hidd, hogy azért bántlak, mert most komisz vagyok.
Ezer tüském is vágyja az ölelő karod!
Magam felnőttnek érzem, – s hangodra szomjazom,

az élet viharához így alkalmazkodom.
Ketté szakadt világban még helyem nem lelem,
viselj el, hogyha bántlak, s maradj mindig velem!

Érints meg! – erre kérlek, – ha *barátod* vagyok!
megnyugtat ölelésed, ha más felzaklatott!
Biztató szép szavakkal lelket is önts belém.
értelmet adj a létnek, és tarts tükröt elém.
Kétségeimet vedd el, tudasd: fontos vagyok!
Lehet, hogy érintésed minden, amit kapok.
Ha szomorú a lelkem, vidámíts végre fel,
legyél velem, ha baj van, s nem hagylak én sem el!

Kedvesem, *éltem párja*, most hozzád fordulok,
érintésed, szerelmed, a legszentebb dolog.
Ám tévedés azt hinned, a szenvedély elég.
Ezer félelmem kerget a karjaidba még.
Megnyugtat ölelésed, vigaszt nyújtasz nekem,
lágyan szoríts magadhoz és szebbítsd életem!
Ilyenkor végre érzem, – szemünk együtt ragyog.
Olyannak szeretsz engem, amilyen ÉN vagyok.

Felnőtt gyereked lettem, most már csak az leszek,
s van már saját családom, kiket ölelhetek.
Anyám, s apám karjára mégis számíthatok.
Érints meg most is, kérlek, mikor gyenge vagyok.
Szülői ölelésed, ma is sokat jelent,
így segíts értékelni múltat, jövőt, jelent.
Már én is másképp látlak, jobban becsüllek már.
Ami fájt, elfelejtem, az élet jó tanár

Érints meg még! – ezt kérem – *idős szülőd* vagyok.
Erős karodra vágyom, mielőtt meghalok!
Érints meg, ahogy egykor érintettelek,
amikor apró voltál, kis, védtelen gyerek.
Ülj le a közelembe, fogd kezem, adj erőt,
simíts az öreg arcon sok ráncot, vad redőt!
Melegítsd át a szívem, megfáradt tagjaim,
te rólad szólt az élet, a legszebb álmaim.

Ambrózai Zsuzsanna: Ember-kép

Sosem volt még ennyire fontos, hogy fogjuk egymás kezét. Akár fizikailag, akár képletesen értve. Egymás felé fordulva, vagy haladva egymás mellett. Odakint ugyanis egyre inkább a sötétség az úr, s nincs ez másként idebent, lélek szintjén sem. A természet rendjével vitatkozni pedig nem érdemes.

Még akkor sem, ha olykor úgy érezzük, olyan, mintha talajvesztett állapotban lennénk, nem tudjuk, merre van az irány vagy az arra. Nem szabad, hogy kétségek ébredjenek bennünk, hogy az uralkodjon el rajtunk. Most a sötétségnek, avagy a befelé figyelésnek van itt az ideje. Annak, hogy saját magad szembenézz saját magaddal, a félelmeiddel, a kételyeiddel és minden olyan rendezni való dologgal, ami már feszít egy ideje, de még nem tetted meg.

Tudván azt, hogy a sötétséget majd úgyis a fény fogja követni, mint ahogy a telet a tavasz, amikor újra a fényesség, az élet veszi át a hatalmat. De addig dolog van, a befelé figyelés dolga. Nem könnyű út ez, éppen ezért fontos, hogy megfogjuk egymás kezét. Nem közösségben és nem egymás gondjának bajának megoldásával, hanem mintegy jelzésként: tudom, hogy nehéz az utad, de én itt vagyok.

Sosem volt még ennyire fontos, hogy megfogjuk egymás kezét. Úgy és azzal a tudattal, hogy mindenki teszi a maga dolgát, csiszolja a saját fényét, feladatát, de annak tudatában, hogy a másik ott van. Bármikor, bármiben. Ebben a talajvesztett állapotban ugyanis ez a legtöbb, amit tehetünk másokért és magunkért.

Reményik Sándor: A nagy piktor

Október, a piktorok Piktora
Már teljes lendülettel festeget.
Ecsetjét arany-tengerekbe mártva
Húzza hervadó világok felett.

Nézzétek, milyen biztos mozdulat!
Milyen könnyed és mily könnyörtelen:
Szépséget s halált egyben osztogat.

A bágyadt lombra ahogy rálehel,
Irtóztató és hízeltető a hangja:
Meghalsz, - de utoljára szép leszel.

Kiss Tamás: Téli sóhaj

Az óriás diófa
az ablak négyszögében
ezer apró bogával
akár az ég jegébe
belemerített háló

Hová lettetek halaim,
madaraim, bűgő rovarok,
pikkelyes, bolyhos csillagok,
gránit pengésű kövek,
küldjetek hangot, fényjelet...

Mintha két fűszál összeér,
vagy összeccsendül két levél.

Juhász Zsuzsanna: Találkozás

Azt mondd, tíz év? És csak úgy elröppent?

És még csak nem is bőriben voltál. Hanem szabadon. És csak ittál és énekeltél. És volt egy próbatermetek, és ott is aludtatok. És megkeféltél mindenkit, aki felajánlkozott.

És naná, hogy fogalmad sincs a városok, falvak, nők nevééről. De semmire se volt gondod. Alád szerveztek mindent. Sokat is kerestél, de elittátok, mondd. Pia mindig volt, de kaja szinte sosem. No de elröppent, mondd keserűn.

Mert fiatal vagy, és szánsz minden öntudatlan napot, évet most már. És az elivott pénzt is. Míg én, bár nem mondom, irigyellek. Nekem most jól jönne a te elillant tíz éved a nyugdíjig. Engem ugyan nem érdekelne, ha csak úgy elröppenne. Mindennapok nélkül, egészben. Mert de jó is lenne, ha nem kellene időre kelni, indulni, végezni minden apró és nagy dologgal. Ha nem kellene időre leadni a gáz- és villanyóra állását, időre csekket fizetni. Rájönni minden hónapban, hogy milyen kevés a szabad felhasználású pénzünk. Hogy mire odaadjuk a kellő forintokat, szabad forintjaink alig maradnak. Tudod, amit arra költenénk, ami egyediségünket határozná meg. Könyvre, zenére, vitaminra és szandálra. Miközben a kínálat bőséges. Mintha a túltermelési válság egyre inkább túltermelési válságabb volna. Mert úgy kínálnak már mindent, mintha mi nem is kellenénk semmihez, csak a pénzünk. A kaját forrón, díszesen, már-már előragva, a szavakat, kultúrát szájba rágva. Csak lassan és röviden. Az eladás érdekében még az agyunkat is kímélni akarják. Háttér maradjon minden, kizárható legyen, ha kényünk úgy kívánja. Szép kis ruháinkat meg tökéletes próbababák hordják.

Szóval irigyellek téged, pedig hogy igyekeztem. Hogy irigység ne sápassza az arcomat. Májam ne termeljen hiába epét, mert nekem meg ebből a józan szabadságból van elegendő.

Ahova te vágysz, ahova te igyekszel éppen.

Márai Sándor: Tapintat és gyöngédség

„...Mert van valami, ami több és értékesebb, mint a tudás, az értelem, igen, becsesebb, mint a jóság.

Van egyfajta tapintat, ami az emberi teljesítmény felsőfoka. Az a fajta gyöngédség, mely láthatatlan, színtelen és íztelen, s mégis nélkülözhetetlen, mint fertőzőes, járványos vidéken a forralt víz, mely nélkül szomjan pusztul, vagy beteg lesz az ember.

Az a tapintat és gyöngédség, mely, mint valami csodálatos zenei hallás örökké figyelmeztet egy embert, mi sok és mi kevés az emberi dolgokban, mit szabad és mi túlzás, mi fáj a másiknak, és mi olyan „jó”, hogy ellenségünk lesz, ha megajándékozunk vele és nem tudja meghálálni?

Ez a tapintat, mely nem csak a megfelelő szavakat és hangsúlyt ismeri, hanem a hallgatás gyöngédségét is.

Vannak ritka emberek, akik tudják ezt. Akik a jóságot, mely mindig önzés is, pártolták és nemesítették, s nem okoznak soha fájdalmat barátságukkal, vagy rokonszenvükkel, nem terhesek közeledésükkel, nem mondanak soha egy szóval többet, mint amit a másik el tud viselni, s mintha külön, nagyon finom hallószerveik lennének, úgy neszelik, mi az, ami a másiknak fájhat. S mindig tudnak másról beszélni.

S oly élesen hallanak mindent, ami veszélyes az emberek között, mint az elektromos hallgató fülek érzékelik a nagy magasságban felhők között közeledő láthatatlan ellenséges gépmadarakat.

A tapintat és a gyöngédség emberfölöttien érzékel. Igen, e két képesség emberfölötti...”

" A szív jósága olyan, mint a nap melege: életet ad. Csak a jóság, a szeretet maradandó.

Olyan, akár a forrás. Minél többet merítesz belőle, annál jobban buzog.
Légy jó! "

(Henryk Sienkiewicz)

Fekete István: A varjú

Egy varjú szállt a háztetőnkre. Leült az oromra és elgondolkozva nézte a kéményt, melyből selymes lengén szállt a füst... Megnézett engem is, amikor végigmentem az udvaron, bár a fejét sem fordította utánam. Csak a szemével kísért, és én megéreztem, hogy néznek. Összenéztünk a varjúval.

Mi baj van, öreg vándor? – gondoltam kérdve. Nem válaszolt, csak nézett.

Azt fürkészte talán, nem bántom-e? De nem hajoltam le kőért, botot nem suhintottam feléje, hát megnyugodott. Tekintete lassan lesiklott rólam, mintha azt mondta volna: - Egyedül akarok lenni.

- Jó! – mondtam, és bementem a házba ebédelni. Ebéd közben a szomszéd lelkesen újságolta a varjút: - Itt ül a háztetőn, tessék lelőni!

- Miért lőjem le?

- Csak... - És csodálkozva nézett rám, hogy mért nem akarom a varjút lelőni. ...Délután egy ismerőssémmel találkoztam, amikor hazafelé mentem.

- Egy varjú ül a házatokon. – újságolta. – Lődd le!

- Miért lőjem le? -

Meghökkent. – Úgy gondoltam, csak... a varjút általában le szokták lőni.

- Megeszed?

- Én!? – és megsértődött – Lelőheti más is – mondta mérgesen -, ha sajnálod.

- De miért lője le más? Eltekintve attól, hogy a varjú az én házamra szállt, miért kell minden áron lelőni?

Nem értette és otthagytam. A varjút ezek után a vendégemnek tekintettem. Azon a helyen ült, ahol délben hagytam. Szemünk megint találkozott.

– Csak nyugalom, öreg barátom – biztattam – itt nem bánt senki.

Mert öreg volt az én varjúm. Szemében bölcsesség volt és idő. Jól megnézett, és ismét maga elé meredt, mint aki számadást végez, és szereti, ha egyedül hagyják.

Este fagyos orkán rázta ablakomat, és a szél mérgesen marta a falakat. Bent melegen diskurált a kályha, s a rádió beszívta hozzám ismeretlen országok muzsikáját. A varjú! – jutott eszembe, és kabátot húztam. Villanylámpával felvilágítottam a tetőre. Ott ült. Szeme se rebbent, csak a tollát borzolta a szél, és úgy nézett a fénysugárba, mint talán előbb a sötétségbe. Látszott rajta, hogy nem fázik.

- Ez is hideg? – olvastam szemében.

Dideregve mentem vissza szobámba. Elhallgattattam a rádiót, eloltottam a villanyt, csak a kályha parázslott a sötétben. Egyedül maradtam. A varjú szemét láttam magam előtt, és nem is csodálkoztam, amikor a feje is kinőtt a sötétből és tolla ragyogni kezdett a parázs gyér világosságában. Nem gondoltam arra, hogy ez lehetetlen. A varjú ideült a másik szék karfájára, hát itt van.

- Bejöttél, öreg madaram? Okosan. Kutya idő van odakünt...

- Nem azért jöttem – rázta fejét -, de mintha hívtál volna...

- Én? Bocsáss meg, örülök, hogy itt vagy, de nem emlékszem, hogy szóltam

volna.

- Nem kell ahhoz beszéd, Talán csak szeretted volna, hogy a közeledben legyek.

- Sajnálalak. Szerettem volna tudni, hogy nem fázol, és jól vagy lakva. Szerettem volna, ha enyhébb helyet választasz magadnak... Akár itt a szobámban...

- Ez annyi, mintha hívtál volna. Megéreztem. Itt vagyok. Ne haragudj, mi sok mindent megérezünk, amiről ti nem tudtok, és mivel nem tudjátok, hogy mi az, hát azt mondjátok rá: ösztön.

- Miért haragudnék?

- A harag a magasabbrendűség tulajdonsága. Mi ha verekszünk, akkor se haragszunk. Verekszünk az élelemért, a fiainkért, egy jó helyért a fészeknek, de ebben nincs harag.

- Mert nem láttok előre. Nem tudtok következtetni. Kurta az emlékezetetek. Elfelejtitek, ami történt... ha megbántottak benneteket...

- Honnét tudod ezt rólunk? – kérdezte a varjú.

- Tudom, olvastam, tanították.

- És azok kiktől tanulták, akik téged tanították?

- Elődeiktől..., megfigyeltek benneteket.

Az öreg varjú csendesen rázta fejét.- Semmit se tudtok rólunk. Neked megmondom. Mi nem látunk előre? Ha az idő megváltozik – láthattad –, már napokkal előbb készülődünk. Ha a fészektartó nagy fák levele petyhüdtlen lóg nyáron, a következő évben máshol rakunk fészket, mert a fa kiszárad. Ha a tél októberben jön, mi már szeptemberben tudjuk, és nem a tél jelent minket, hanem mi jelentjük a telet.

- Ez igaz, de...

- Várj! Azt mondtad, mi nem emlékezünk, hidd el, messzebb és jobban emlékezünk, mint ti, magasabb rendű emberek.

- Kíváncsi vagyok...

- Mi nem vagyunk kíváncsiak. Ismerjük életünket, és tudjuk, mi fér bele... és nem erről akarok beszélni. Ti csak arra emlékeztek, amit magatok csináltok, de én azt is tudom, amit az apám tudott, meg annak az ezredik apja. Tudom az utat éjszaka is, mely haza vezet. Tudom, mit mond a szél, mit hoznak a felhők. Megismerem az ágot, melyből fészket lehet rakni, emlékszem, mitől félt az apám, és mit került az anyám, amitől én is félek, és én is elkerülöm. Emlékszem vérre, öröme, kínra, jó falatra és éhségre, melyek nem velem történtek meg, és fiaim is emlékezni fognak az enyémre.

- De nincs fejlődés az életetekben... Varjúk vagytok, és azok is maradtok...

- És tibelőletek mi lesz?

- Ember; hiszen más nem is lehet; de mindig magasabb rendű ember...

mindig többet tudunk, és mindig messzebb látunk. Leigázzuk a földet, a vizet, a levegőt --- a betegségeket.

- És egymás nyakára szaporodtok?

- Megvan annak is a módja. Mi emberek, ezt is tudjuk. Csak az születik meg, akit akarunk. Ez is magasabbrendűség.

- De akkor miért küzdötök a betegség ellen? A beteget összefoldoztatok, engeditek szaporodni, és az egészségeseket nem engeditek megszületni. Ezt mondjátok előrelátásnak?

- Van valami igazságod, öreg madaram, de tudod, aki már egyszer él, az él. Sajnáljuk. Emberek vagyunk, érzékeny lelkűek. Nem tudunk szenvedést látni.

Az öreg varjú megvakarta a csőre tövét, és kutatóan rám nézett. Gyanakvás volt a szemében. - Ezt komolyan mondd?

- Láthatod. Vendégem vagy. Éjszaka van. Hideg. A didergőkre gondolunk s az éhezőkre. Kinek lenne kedve tréfálni?

- Csodálatosak vagytok ti, emberek. Azt hiszitek, mindent tudtok, de magatokat sem ismeritek. Ha azzal dicsekedtél volna, hogy megfogjátok a villámot, nagy házaitekban a folyón utaztok, és füstölgő vasrémekek szaladnak parancsotokra, nem szólnék semmit. De hogy érzékenyek vagytok, és nem bírjátok a szenvedést nézni...

- Ez így van. Bizonyíthatom. Kórházak, szeretetházak...

- Nem értem, nem értem...- ingatta fejét az öreg madár. Szemedben igazság van, a szavad őszinte, pedig te is tudod, amerre az ember jár, ott vér fakad, és az elmúlás huhog. A hiábavaló enyészet... Én egy nagy fa tetején születtem, hova reggel odatűzött a nap, és ezer fészek felett kerengett a nemzetség. Egyszer emberek jöttek, kemény pattanásokat küldtek felénk, és a tollas fiókák véresen buktak le a fészekről. Amelyik élt, annak széttiporták a fejét. Talán, hogy ne lássák a szenvedést?... Amerre elrepültünk, csapdák és török voltak felállítva. Bennük törött lábú, fuldokló állatok...szenvedő életek...

- Sok igazságod van, de az állat is megeszi a másikat. Megöli és megeszi.

- A másikat! De a saját fajtáját soha. Ti azonban...

- Háborúra célzol?

- Nem tudom, mi a háború. De emlékszem, egy időben emberhulla emberhulla hátán volt arra felénk is. Dörgés, ropogás évekig. Hörgés, jajgatás, ordítás. Vér...vér...

- Az más. A háborúk a szabadságért vannak, a hitünkért, hazánkért, mindenért, amiért érdemes élni... de Te ezt alig érted.

- Tévedsz. Ti csak beszéltek a szabadságról, de nekünk ez az életünk. Ti megélték rabságban, és szaporodtok is, talán mert ti találtátok ki... mert rabot csak az ember tart... Hit? Nekünk is van. Ne mosolyogj! A mi hitünk maga az élet. A fészek, a fiókák, fajtánk, a tér és az idő, amely el nem múlik soha.

- Az más. A mi hitünk az örökkévalóság. A túlvilági élet. Szenvedéseinkért ott vár a jutalom. Hiszen ha ez nem lenne, meg kellene örülni... gondold csak meg, öreg varjú: elmúlni! Örökre elmúlni! – És megborzongtam.

- Félsz tőle? És félnek a többi emberek is?

- Mindenki fél! Mindenki! Tudni valamit, ami bizonytalan. Tudni a semmit, ami annyi, mint semmit se tudni.

Az öreg madár figyelt. - Hát nem tudjátok, mi lesz abban a másik világban?

- Dehogynem! Azaz csak úgy körülbelül... de ezt nem tudja senki, amíg oda nem kerül. Addig csak reszket az ember, ha rágondol. Reszket, tűnődik, gondolkodik, és némelyik esztét veszti.

- Szegények! – részvétkedett az öreg madár. – Ezért féltek hát az elmúlástól?
- Ezért...
- Kaptatok valamit, hogy vezessen benneteket, és úgy látom, ezt a valamit is leigáztátok...
- Szabad akaratunk van. Ez az emberiség legnagyobb kincse.
- Azért veszitek el egymástól? Tőlünk...
- Jót akarunk.
- Nem kételkedem, de miért nem kérdezitek meg előbb attól, akitől elveszitek?
- Mi azt jobban tudjuk. Az értelem, a tudás és a lélek a miénk. Örökös. De még ezekkel is azt tesszük, amit akarunk. Csak egyszer be kell számolni róluk... hogy mit csináltunk velük...
- Beszámolni?
- Igen. Hiszen mondtam már. Ott a túlvilágon. A jó ember aztán boldog lesz az idők végtelenségéig, a rossz ember pedig a lángok között gyötrődik örökké. Ez a pokol...
- Szegények! – mondta a varjú. Most már értem a nyugtalanságotokat és a félelmeteket. Örökös tűzben égni.
- Csak aki rossz volt, öreg varjú. Aki gonosz volt, aki ölt, fájdalmat okozott. Lopott, rabolt, gyilkolt.
- Hiszen ezért mondom, hogy sajnállak benneteket, mert akkor nagyon kevés ember kerül abba az örökös boldogságba.
- Mit válaszoljak ennek a buta madárnak? Nem ért ez engem, és végeredményben a vendégem...
- Látod, mi nem félünk a haláltól - mondta tovább. – Néha hadakozunk ellene, de ha eljön, hát eljön. Mi mindig tudjuk, hogy amit tettünk, azt jól tettük. Mi egyszerűen élni akarunk. Hiába nem ölünk, csak az életünkért s a fajtánk fennmaradásáért. Mindent ezért teszünk, s amit ezért teszünk, csak jó lehet.
- Könnyű neked, öreg varjú Olyan vagy, mint a vas. Kiülsz a háztetőre, mégsem tudod, mi a hideg. Az orkán elcsúszik a tolladon, az éhségnek fittyet hánysz. Bírod! De azért ha majd az enyészet szele megsuhint, összeborzongsz te is. Vészesen károgsz és siratod az életet...
- Mondanám, ha úgy lenne. De nincs úgy. Ha mi készülünk az elmúlásra, egyedül maradunk. Elülünk valami magas fán, torony mellett, háztetőre, kémény oldalában. És gondolkodunk. Gondolunk apáinkra, akik voltak, fiainkra, akik lettek. Szétterül bennünk az idő, és végtelenné válik.. Mi vagyunk az apák, és mi vagyunk a fiak is, és miközben életünkkel a fiak repülnek tovább, tovább élünk mi is, és lefordulunk a háztetőről. Észre se vesszük.
- Arra ébredtem fel, hogy fázom. A kéményben bűgva jajgatott a szél.

Reggel, amikor kiléptem az ajtón, ott feküdt az én varjúm a földön. Fekete tolla tiszta volt és csillogó, szeme lecsukva, mintha aludna. Magasan fent az ébredő őszi reggelben varjak szálltak dél felé...

Anthony Robbins: Nincs furgon

Sok-sok esztendeje egyszer korgó gyomorral, üres zsebbel virradtunk a hálaadás napjára. Kopogtak. Kinyitottuk az ajtót, és egy férfi lépett be óriási élelmiszeres csomaggal, egy hatalmas pulykával, amihez még tepsit is mellékeltek. Nem hittünk a szemünknek.- Ki maga és honnan jött? – csodálkozott apám.

- Egy barátjuk küldött – válaszolta az idegen – , aki tudja, hogy nélkülöznek, de visszautasítanak a közvetlen segítséget, ezért küldött engem. Kellemes ünnepeket!

- Nem, ezt nem fogadhatjuk el – szabódott apám.

- Pedig kénytelenek – felelte az ismeretlen férfi, sarkon fordult, és behúzta maga mögött az ajtót.

Ez az élmény maradandó hatást gyakorolt az életemre. Megfogadtam, hogy egyszer majd én is viszem annyira anyagilag, hogy másoknak ugyanígy segíthessek. Tizennyolc éves koromra kialakítottam a magam hálaadás napi rituáléját. Mivel szeretem a kötetlen megoldásokat, azt találtam ki, hogy egyszerűen bevásárolok egy vagy két család számára elegendő élelmiszert, azután küldöncnek öltözve felkeresem a legszegényebb környéket, és találomra becsöngetek valahova. Az ajándékba mindig elrejtettem egy levelet, amelyben leírtam gyerekkori élményemet. Beszámolómat az alábbi mondatral zártam: “Cserébe csak annyit kérek, hogy törekedjenek előre jutni, s egyszer ugyanezt cselekedjék valaki mással.” Számomra ez az évente ismétlődő szertartás nagyobb gyarapodást jelent minden pénznél, amit valaha kerestem.

Néhány éve újdonsült házasként New Yorkban ért a hálaadás napja. Feleségem búslakodott, amiért nem látogathatjuk meg a családjukat. Rendes körülmények között otthon tölti az ünnepeket, és amerikai szokás szerint elkezdte feldíszíteni a házat karácsonyra, most azonban a szállodában rekedtünk.

- Édesem, fenyőfa helyett miért nem öltöztetjük díszbe az életünket? – vigasztaltam, s elmeséltem neki, mit szoktam csinálni hálaadáskor. – Keressünk olyan helyet, ahol igazán értékelhetjük, amit elértünk, amire képesek vagyunk és amit valóban adhatunk. Gyerünk Harlembe! A feleségem és az éppen társaságunkban lévő néhány üzletfelem nem lelkesedett túlságosan az ötletért.

- Rajta – unszoltam őket -, menjünk Harlembe, adjunk enni az éhezőknek! Nem a saját nevünkben adakozunk, mert az megalázó. Csak szállítók leszünk. Beszerzünk annyi élelmet, ami hat-hét családnak harminc napra elég. Megengedhetjük magunknak, hát tegyük is meg! Végül is nem a pulykaevésről szól a hálaadás napja, hanem erről: hálát adunk azért, amink van. Induljunk!

Mivel még egy rádióinterjú is várt rám, üzletfeleimet kértem meg, hogy először is kerítsenek egy furgont.

- Képtelenség – fogadtak a rossz hírrel, amikor a stúdióból visszatértem. – Egész New Yorkban nem lehet felhajtani egy fia furgont sem. A gépkocsikölcsönzők mindent kiadtak. Egyszerűen nincs furgon.

- Várjunk csak! – intettem őket. – Az a lényeg, hogy akarunk valamit, és meg is fogjuk valósítani! Cselekedni kell, és kész. Tele van a város furgonnal, csak nekünk nem jutott, hát gyerünk, és szerezzünk egyet! -De már mindenhová telefonáltunk, és hiába – ellenkeztek. -Ugyan már! Nézzetek le az utcára! Látjátok azt a sok furgont? Gyerünk, szerezzünk meg egyet!

Először megkíséreltem kiállni az utcán közlekedő furgonok elé, de aznap megtanultam, hogy ilyen esetekben a New York-i sofőr nem fékez, hanem inkább a gázra lép.

Ezután a piros lámpánál próbálkoztunk. Odamentünk a veszteglő kocsikhoz, megkocogtattuk az ablakot, mire a vezető letekerte, és gyanakodva végigmért bennünket.

- Jó napot! – szólítottam meg. – Mivel hálaadás napja van, szeretnénk élelmet vinni Harlembe, a nélkülözőknek. Oda fuvarozna minket? A sofőr mindannyiszor elfordította a fejét, örült sietséggel felhúzta az ablakot, és szó nélkül elrobogott.

Végül módosítottunk a szövegen. Miután kopogásunkra leereszkedett az ablak, a következőt mondtuk:

- Ma van a hálaadás napja és szeretnénk segítséget nyújtani a hátrányos helyzetű családoknak. Volna szíves elvinni minket abba a hátrányos helyzetű körzetbe, amit kigondoltunk itt, New Yorkban?

Az új változat hatásosabbnak tűnt, de ez sem vált be. Erre elkezdünk száz dollárt ajánlani a fuvarért. Ezzel már közelebb jutottunk a célhoz, de amint a sofőr meghallotta, hogy Harlembe készülünk, a fejét rázta, és faképnél hagyott.

Körülbelül két tucat esetben vallottunk kudarcot. Üzletfeleim már fel akarták adni a tervet, de én még győzködtem őket: - A nagy számok törvénye alapján valakinek előbb utóbb igent kell mondania.

Kisvártatva megjelent a tökéletes furgon. Azért tökéletes, mert a szokásosnál nagyobb lévén mindannyian beleférhettünk. Odasiettünk, kopogtattunk az ablakon, és érdeklődtünk a vezetőnél:

- Elvinne egy hátrányos helyzetű kerületbe? Száz dollárt fizetünk érte.

- Nem kell fizetniük – felelte a vezető. – Örömmel elviszem magukat. Ami azt illeti, meg tudom mutatni a város legelhanyagoltabb negyedeit – nyúlt az ülés mögé, és előhúzta a sapkáját. Ahogy feltette, szemembe ötlött a felirat "Üdvhadsereg". A volánnál John Rondon kapitány ült, a dél-bronxi üdvhadsereg feje. Ujjongva kászálódtunk fel a kocsira.

- Olyan helyekre viszem magukat, amelyekre nem is gondoltak – ígérte a parancsnok – , de áruljanak el valamit: miért találtak ki ilyesmit?

Elmeséltem neki a történetemet, és hogy azzal szeretném leróni hálámat mindazért, amim van, hogy valamit visszaadok belőle. Rondon kapitány olyan utcákba kalauzolt bennünket Dél Bronxban, amelyekhez képest Harlem Beverly Hillsnek tetszett. Először is megálltunk egy üzletnél, ahol felpakoltunk egy csomó élelmiszert, meg néhány kosarat, annyit, amennyi hét családnak harminc napra elég. Ezután elindultunk, hogy enni adjunk az embereknek. Olyan épületekben jártunk, ahol hatan vannak egy vizeletszagú szobában: önkényes lakásfoglalók villany és fűtés nélkül a tél küszöbén, patkányok és csótányok között. Lesújtó volt szembesülni a ténnyel, hogy itt élnek emberek, ugyanakkor felemelő élményt jelentett, hogy valamicskét jobbíthatunk a sorsukon.

Mindebből kitűnik, hogy bármit elérhetünk, ha elkötelezetten kitartunk mellette, és teszünk is érte. Efféle csodák naponta történnek – még olyan városokban is, ahol, “nincs furgon”.

(2006-ban az ünnepekkor az általa alapított nonprofit szervezet már 2 millió embernek juttatott el élelmiszert 35 országban.)

Lassacskán megérem testem elestét,
ám szellemem friss, pajkos kiskölyök.
Hagyjátok hát játszani önfeledten,
mert szent a képzelet, szent! És örök.
Utassy József

Mert rohan az idő, rátipor,
recseg a tüdő, meginog a gerinc,
elborul a lélek.
Lerombolt szerveim sikonganak, vadulnak,
érzékeim roppanva kimúlnak.
Mégis imádlak, élet.
Szécsi Margit

...Van, hogy igyekszem hozzájárulni valakinek az életéhez, és soha többet nem hallok felőle, pedig az volt az érzésem, hogy sokat adtam neki. Megint más alkalommal nem érzem, hogy bármit komolyat tettem volna, és az illető pár év múlva nagy változások után jelzi, hogy mi mindent köszönhet nekem.

Azt hiszem, mi egyfajta fűszerei lehetünk csak más emberek életének, de hogy végül milyen ízű lesz, az már nem rajtunk múlik. Mindenkinek meg kell érnie egy gondolatra, és ha mi akkor segédkezhetünk ehhez, az már tényleg nagy kiváltság... (Kreutz Zsolt)

V I C C O L D A L

Ha a 3. napon lett teremtvé a Nap, Hold és a csillagok, akkor hogyan mérték az első két napot?

XXIII. János pápa mesélte: Éjjelente gyakran eltöprengék a világ súlyos problémáin, és elhatározom, hogy mindezt el kell mondanom a pápának. Aztán másnap, mikor felébredek, rájövök, hogy én vagyok a pápa."

Addig röhögtünk a főnök viccén, amíg megértettük, hogy az a mai feladat...

Nem aggódom az adósságom miatt. Elég nagy ahhoz, hogy tudjon magára vigyázni.

Egy férfinak három életszakasza van: első, amikor hisz a Mikulásban, a második, amikor nem, a harmadik amikor ő a Mikulás.

Kedves Mikulás! Tavaly egy csomó ajándékot nem kaptam meg azok közül, amit kértem. Azért mert nincs konkurenciája, még nem kellene ennyire elkényelmesedni!

Szeretem az extrém sportokat, mert közben rengeteg új barátot ismerek meg: mentősöket, balesetiseket, gyógytornászokat és kedves embereket, akik kihívták a mentőket!!!

A biztonsági öv lehet, hogy korlátoz a mozgásban, de még mindig nem annyira, mint a tolószék.

A repülőtereken nincs faji megkülönböztetés! De ha Muhammed-nek hívnak, azért menj ki egy pár órával előbb, hogy át tudjanak vizsgálni!

A róka és a holló meséje arról szól, hogy a húsevő róka és a rovarevő holló veszekednek egy tejterméken, amit mind a ketten utálnak

Miért nem olvasni soha az újságokban: "Jósnő nyerte a lottófőnyereményt!"?

Az idő a legjobb regényíró - eltekintve attól, hogy az összes szereplőjét megöli.

A nejem szerint túl kíváncsi vagyok. Legalábbis folyton erről írogat a naplójában.

Aki szagolt már valaha lazacot, az jól tudja, miért kell vákumcsomagba zárni!

Egy nap 24 óra, egy ládában 24 sör.. - ez nem lehet véletlen!

Alkoholista az ivócimborájának: - Olyan rosszul nézel ki! Iszol Te rendesen!?

A halász azért megy ki a tóra, hogy halat fogjon, a pecás meg azért, hogy ne legyen otthon.

Állj meg egy könyvtár kellős közepén és kezdj el sikoltozni – mindenki rosszállóan fog rád nézni. Tedd ugyanezt egy repülőgép fedélzetén – mindenki azonnal csatlakozik hozzád...

- Miért áll a szőke nő az út közepén?
- ???
- Mert amikor át akart menni, pirosra váltott a lámpa!!!

Egy szőke nő kap a férjétől egy automata mosógépet. Másnap megy haza a férj és látja hogy a felesége meztelenül rakja be a ruhákat a mosógépbe!

- Mit csinálsz drágám?
- Hát mosok! - mondja a szőke nő.
- De hát miért vagy meztelenül? - kérdi a férj.
- Jaj drágám, elolvastam a használati utasítást és ott azt írta, hogy az első mosást ruha nélkül kell csinálni

Kártyapartiról jön haza a férj késő este. Nem akarja felébreszteni a feleségét, ezért még a hálósoba ajtaja előtt leveszi a ruháit. Amikor belopózkodik, a felesége mégis felébred, felkapcsolja a villanyt és mikor meglátja, hogy a férjén nincsen ruha, felsikolt:

- Úristen, mindenedet elvesztetted?

Egy angol, egy francia és egy orosz beszélget arról, hogy mi a legnagyobb élvezet a világon.

Az angol:

- Kérlek szépen én amikor jól kigolfozom magamat délelőtt, délután kimegyek a lóversenyre, este pedig egy jó szivar mellett elüldögélek a klubban, nincs ehhez fogható élvezet...

A francia:

- Szerintem nincs annál semmi jobb, mint amikor megveszek egy láda francia pezsgőt, felcsábítok magamhoz egy gyönyörű francia lányt, és hajnalig szórakozunk...

Az orosz:

- Nem tudtok ti semmit az élvezetekről, az igazi az, amikor egy novemberi hajnalon arra riadsz, hogy egy kocsi áll meg a bérház előtt, vadul feltépik a lépcsőház ajtaját, vastag csizmák dobogása hallatszik, majd dörömbölnek az ajtódon. Te kitámolyogsz és lassan kinyitod az ajtót. "Maga Igor Grogovics?" - üvöltik. Te pedig kárörvendve válaszolod: "Nem, ő eggyel feljebb lakik!"

Állítólag Cicero jegyezte le az alábbiakat i.e. 48-ban!

- 1 - szegény = dolgozik
- 2 - gazdag = kihasználja
- 3 - katona = védi mind a kettőt
- 4 - adóköteles = fizet mindháromért
- 5 - csavargó = pihen a négy helyett
- 6 - részeges = iszik az öt helyett
- 7 - bankár = meglopja mind a hatot
- 8 - ügyvéd = összeveszíti mind a hetet
- 9 - orvos = megöli mind a nyolcat
- 10 - temetkezési vállalkozó = elássa mind a kilencet
- 11 - politikus = megél az első tízből.

Értelmezés kérdése:

Ha a tyúk a múltjába néz, akkor tojás; **ha** a jövőjébe, akkor leves...

Az infláció nem más, mint úgy elfelezni a pénzt, hogy közben a papír ne sérüljön meg.

A felnőtt olyan személy, aki befejezte a növekedést mindkét végén és most középen növekszik.

A szerelem a legjobb gyógyír, de ha nincs... nekem jó a Jägermeister is...

A google olyan, mint a nők... Be sem fejezted a mondatot, már találgat.

Az egyetlen, amit kérek, egy esély, hogy megbizonyosodhassak arról: a pénz nem boldogít.

Orvosok gyógyszereket rendelnek, melyekről keveset tudnak, olyan betegségekre, amelyekről még kevesebbet tudnak, persze saját betegeiknek, akikről meg semmit sem tudnak...

A mikrohullámú sütőt azért találták fel, hogy a férfiak is tudjanak főzni ...
A mosógépet azért találták fel, hogy a nők is tudjanak programozni

